

Szűcs János

**Meditációs versek
az év minden napjára**

Szűcs János

Meditációs versek az év minden napjára

A Szerző elérhetőségei:

email cím: **szucsjan@gmail.com**

web oldal: **<https://szucsjanos.hu>**

Copyright © Szűcs János 2022.

A borítón Elton Sipp képe a Pexels.com oldalról. Köszönet érte!

Január

1.

Kérj és adatik,
Mert odafönt az égben
Az igazi kegyelem lakik.

2.

Fogadj el mindent úgy,
Ahogy van. A változás
Úgyis jönni fog.

3.

A világ fordul biztos tengelyén,
Az én részem csak az ámulat.
Hinni a hit megtartó erejét,
És titkon, titkon várni a csodát.

4.

Minden nap írd valamit,
És ha így cselekszel,
Megláthatod az Urat,
Ahogy az íróasztalod mellett
Áll, és gyönyörködik benned.

5.

Új év, új napok.
Úgy döntöttem, verseket írok.
Gyarapodnak a lapok,
Ki vágyhatna ennél többre?

6.

Nyolc vers egy napra,
Sorokat írok egy lapra.
Majd rácsodálkozok újra,
Titkait fölfedi a világ.

7.

Új év, új remények,
Nem más, mint önáltatás,
Mert minden új év az összes
Előzőből nyíló új hajtás.
Ahogy eddig éltél,
Amilyen erős volt a hited,
Olyan lesz a január,
Olyan lesz az új éved.

8.

Reggel van, felébredek.
Újra az vagyok,
Akinek lennem kell.
Álmaimban hagytam
Szeretnivaló önmagam.

9.

Volt egy hóba taposott utunk,
Nagymamámmal azon mentünk az óvodába.
A legboldogabb én voltam a világon,
És ha tavasszal elolvadt az út,
Biztos voltam abban,
Hogy attól én még megtalálom.

10.

Egy vers mozdul bennem.
A hó esik egyre,
Fehér és fekete.
Az egyik pillangó,
A másik gyönyörű lepke.

11.

Az újévi fogadalom
Egy olyan kívánság,
Ami ritkán szokott kitartani
Egyetlen napnál tovább.

12.

Gyertyaláng, egyedül ég.
Kicsi, pislákoló fény,
Mégis bevilágít egy
Egész világot.

13.

Vastag pelyhekben hullik a hó.
Szorgos gyermekkezek
Hóembereket készítenek.

14.

Gyűjtöm az emlékeket,
Talán egyszer én is
Valaki más emléke leszek.

15.

Ropog a tűz a kandallóban,
Vendégeim itt ülnek körben.
Angyalok lábnyoma, odakint a hóban.

16.

Mert mindig is író akartam lenni,
A szavakat, betűket egymás mellé tenni,
Papírlapot, füzeteket, könyvet teleírni,
És a leírhatatlan igazságra egyszer csak ráéismélni.

17.

Most éppen hóember vagyok,
Orrom répa, a szemeim kavicsok.
Gyermekkezek építettek nagy örömmel,
Talán ezért van az, hogy boldog vagyok.

18.

Odakint szürke minden,
Ködben lebegő álmvilág.
Rejtőznek a gondolatok is.
Jólesik lassan meginni
Egy forró teát.

19.

Nem akarok csak úgy elmúlni.
Szeretném magam megmutatni,
Bizonyosságot kapni arról,
Hogy aki ideküldött,
Egyszer majd örömmel
Fog visszafogadni.

20.

Futnak a sínek keresztül a Balkánon.
Körben a hegyek, odakint vastag a hó.
Ma este már veled leszek, ott vársz
Majd rám, ahol egy nap majd visszafelé
Indul a vonat. Futnak a sínek
Keresztül a Balkánon, odakint minden zöld,
Gyönyörű szemed már soha többé nem látom.

21.

Találd meg az utad!
Majd válassz egy másikat,
Mert az is a tiéd.

22.

Még pihen a hó
A vastag felhőben.
Holnapra gyönyörű lesz a világ.

23.

Egy vers, majd egy újabb,
Ki tudja, mennyi van még
Abban a zsákban, amit a minap
Találtam a szobám ablakában.

24.

Mindig is írni akartam.
Iskolás voltam, betegen
Feküdtem Nagymamámnál,
Amikor az első versemet írtam.

25.

Fogadj el mindent, úgy ahogy van,
Éjjelre jönnek nappalok.
Este lenyugszik, reggel felkel a Nap.
Este adj hálát, hogy itt lehetsz,
És imával kezd minden napodat.

26.

Ha egy kisgyermek egy angyallal beszélget,
Csak figyelj, ne szakítsd félbe őket!
Számukra igazi valóság az, amiről ha akarod,
Te is találhatsz magadban eltűntnek hitt emléket.

27.

Kormos felhők az égen,
Milyen mély a csönd,
Csak figyelek, ébren.

28.

Nekem is van társam, tudom,
Mert fentről rám mosolyog,
Amikor éjszaka odafent, odakint
Felragyognak a csillagok.

29.

Honnan jön ennyi szépség,
Színes kavalkád, elevenség?
És belőlem eltűnik minden kétség.

30.

Titok van minden gyermekben.
Ők még tudják azt,
Amit én már régen elfelejtettem.

31.

A Nap kel és nyugszik.
A rejtély örök.
Hogy ki vagyok valóban,
Parázs írás
Odakint a fagyott hóban.

Február

1.

Az egy vagyok, oszthatatlan.
Felhő vagyok, mozdulatlan,
És beszél hozzám a szél.

2.

Tér is idő peremén
Az örökkévalóság egy pillanat,
És odaérek bárhová, ahová
Csak tetszik, egy gondolat,
És ott vagyok abban
A világban, ahová mindig is tartoztam.

3.

Honnan e bizonyosság,
Honnan a tudás,
Hogy amit látok,
Nem más, mint régen
Elvetett magból
Előbújt, ezernyi hajtás.

4.

Akkor is írnom kell,
Ha nincs semmi értelme.
Ez az, amihez igazán értek,
Ez az, ami örömet okoz.
Harmóniát, békességet hoz
Mindenben értelmet kereső
Nyughatatlan elmémbe.
Ez az, ami ajtót nyit
Titkos végtelenségbe.

5.

Olyan, mintha igazi Karácsony lenne,
Mintha igazi égből igazi hó esne.
Igazi tél egy valódi világon,
És nem végtelen, nyughatatlan álom.

6.

Most kezdődik minden,
A világ napja éled.
Eddig semmi sem volt,
Nem akarlak csak téged.

7.

Ismerd meg a világot: Gyarapítsd illúzióidat!
Ismerd meg a törvényeket: Szorítsd meg béklyóidat!
Ismerd meg Önmagad: Találd meg mi lehettél volna!

Felejts el mindent, nézd a felhőket!
Csak a gyermek lehet igazán szabad...

8.

Kis ember voltam még.
Reggel elhagytam a kesztyűm
Az óvodai úton.
Azt hittem a világ olyan,
Hazafelé minden elvesztett dolgom
Hozzám majd újra visszatér.

9.

Rejtvényekben szólok,
És érthetetlen sorokat írok,
Amiknek én sem tudom az értelmét.
De majd lesz valaki, aki utánam jön,
Akit én nem ismerek, de ő ismer engem,
És akinek az útját akkorra már előkészítettem.

10.

Odakint a téli világ
Jégvirágot rajzol az ablakomon.
Csendben ülök idebent,
És a világ dolgain gondolkodom.

11.

Semmi és minden,
Fehér és fekete.
Jin és Jang,
Bohóc és remete.

Fény és árnyék,
Mindenből kettő.
Az egyik életet hoz
A másik az elveszejtő.

12.

Sem kavics, sem hegy.
Csak tágra nyílt szemek.
Sem Dávid, sem Góliát,
A világ határán ülök,
És csendben figyelek.

A harmadik vagyok.
Öntörvényű szobor,
Melyet elfelejtett
Kimetszeni egy kéz
A kőből valamikor.

13.

A minden, a minden oly csendes odakint.
A lusta idő is megpihen immár.
Zsákba dobálva a nappalok terhe,
Az álmok kincstárán megnyílik a zár.

14.

Mitől vagyok más, mint a többiek?
Míg ők cselekszenek, nekem öröm az,
Ha csak némán, csendben figyelek.

15.

Eljövünk mind, kik elhívattak,
Kik szeretve szolgáltak egy napon.
Szemünk egy új világra nyílik,
Amikor felébredünk azon a hajnalon.

16.

Változnak a napok egyre,
Rossz jó megint a jóra.
Egymást úzik mindörökre,
Boldog perc és gyötrő óra.

17.

Azt hittem örökké élek,
Testem soha nem öregszik.
Most már csak azt kérem,
Maradhassak még, ha neked úgy tetszik

18.

Van, hogy óráig ülök a papír előtt
Egy új verset farigcsálva.
Máskor egy perc elém hozza a szavakat,
Mintha mindegyikük csak erre várna.

19.

Szeretnénk Mindenhatóvá válni,
Azt hisszük mi vagyunk a minden,
Aztán rádöbbenünk,
Csodatévő erőnk csak annyi,
Járni tudunk a megfagyott vízen.

20.

Gépek egymás között
Az életről beszélnek.
Halkan, tisztelettel,
Ósi legendákat mesélnek.

21.

Minden mi megtörténhet,
Megtörtént már veled.
Csak nézd meg a múltad,
És pillantsd meg jövődet.

22.

A város ugyanúgy lélegzik,
Akár csak te vagy én.
Éjszaka ő is alszik.
Talán álmai is vannak,
Rémálmok bombázókról,
Amik egykor repültek az egén.
Ilyenkor sajognak a sebei,
És én nem tudok neki segíteni.

23.

Hit és tudás,
Párban járnak.
Egy ihletett pillanat,
És örökre eggyé válnak.

24.

Minden pillanat egy választás,
És minden választás veszteség.
Sosem tudod már meg, mi várt volna
A ki nem választott úton.

25.

Mindig szerettem a tudományt
Ezért lettem fizikus.
Az egyetlen talán,
Ki aztán soha nem írt le
Egyetlen egyenletet sem,
És nem végzett kísérleteket.
Elfelejtettem mindazt, amit tanultam,
Görbéket és gyorsítót,
Kvarkot, protont és neutronot,
Giroszkópot és elektront.
Ma már csak egy dolog érdekel:
Miért nem értjük még mindig
A világot, hogy mi növeszti
A gyönyörű virágot, mitől
Vagyok Te és mitől vagyok én?
Mitől fordul a világ
Biztos tengelyén?

26.

Szabad vagyok, lelkem nem köti semmi.
Szárnyalásom mégis üres és céltalan.
Ám megtelik élettel, reménnyel,
Ha fejem meghajtom előtted Uram.

27.

Elolvastam annyi könyvet,
Kijártam sok iskolát.
Most többre vágyom, tudni akarok
Végre, nemcsak tanulni!
Tanítómnak a Mindenséget fogom felfogadni.

28.

A szobám. Könyvek a szekrényben.
Velük indultam el újra és újra,
Fantáziavilágba és azon is túlra.

29.

Hosszabb egy nappal az év,
De megint rövidebb az élet.
Ne legyen ezzel soha gondod,
Mert a legrosszabb mi történhet veled,
Ha azt hiszed, hogy tiéd az életed.

Március

1.

Kisüt a nap,
Eláll a szél.
Fekete föld alatt
Alszik a tél.

2.

Miért kaptam nevet?
Ezen szólít szülő és tanító,
És ezen hív majd egyszer
Az az utolsó harangszó.

3.

Verset írok, emlékeim raktárából
Szavakat válogatok,
És ha némelyikük értelmet kap,
Azt képzelem, hogy igazi költő vagyok.

4.

A csillagok fia vagyok,
Testemben őrzöm a törvényeket.
Ha alszom, csillagpor száll rám,
Reggel angyalok ébresztenek.

5.

Amikor az első rügy megpattan,
Amikor olvadni kezd a hó,
Minden hóember egyszerre hal meg,
Jégpáncélját ledobja a tó.

6.

Minden napra egy vers.
Minden nappal gazdagabb a lélek,
És minden nappal rövidebb az élet.

7.

Egyik felem tudomány,
Másik felem lélek.
Én már ilyen maradok,
Ameddig csak élek.

8.

Minden fiókának egyszer
Ott kell hagynia a fészket.
Úrhajókat látok elindulni,
Sohasem látják újra a Földet.

9.

Földanya testét gyalázzuk.
Mérgезünk vizet, levegőt.
Azt hisszük, mert a szülöttei vagyunk,
Nem fogja elpusztítani tékozló gyermekét.

10.

Feltámad a szél,
Elfújja a szürke szomorúságot.
Hová lesznek eljövendő verseim?

11.

Egy asszony vizet húz a kútból.
A vándor csillapítja szomját végre,
Vízért, élő vizet ad cserébe.

12.

Kis templom, recsegő padok.
Az Emberfia függ a kereszten.
Arcomról csorog a vér,
Lábamhoz gyúlik és én elfogadom,
A szenvedésnek adom át a testem.

13.

Mindaz, amit leírok, máshonnan van.
Nem az enyéme sem a szavak, sem a mondatok.
Nyitott az elmém, csupán egy közvetítő vagyok.

14.

Ide tartozom, bár a távoli ősi világ
Kitéphetetlen gyökerei minden nap fájnak.
Lelkem mindig sóvárogni fog valami után,
Mely nem része e világnak.

Ha a csillagokra nézek, égi otthonom látom,
De lábam a föld porában tapos,
Hátam egy sziklának vetem, gondolataim messze járnak.
Nem vagyok más, mint itt ragadt hírnöke
Egy örökkévaló végtelen valóságnak.

15.

Hol várnak elvesztett dolgaim?
Hol vannak megfakult emlékeim?
Szerintem nekik is van egy világ,
Összegyűlnek, és elmeséli mind
Hogy milyen érzés volt velem,
És hogy hiányzom-e odaát.

16.

Olvadó gleccserek,
Könnycseppek az esőben.
Földanya siratja
Önsorsrontó gyermekét.

17.

Ember vagyok, Istennek képzelem magam.
Isten vagyok, és ember ruhában játszom.
Magam vagyok a tudatra kelt létben,
Életem millió öntudatlan álom.

18.

Megtanultam írni, tudok olvasni is,
A számokkal is elég jól megvagyok.
A szavak a barátaim,
És segítőim a mondatok.

19.

Ha szerények vagyunk,
És nem akarjuk a hatalmat,
Csak figyelünk, érzünk, szeretünk,
Isten nekünk bármit megadhat.

20.

Ramanujan hindu istenei
Igazi matematikát mutattak neki.
Álomban és látomásban,
Imában és forró lázban
Tárult fel neki egy világ,
Ahol semmi sem hamis,
És ahol uralkodik a tiszta igazság.

21.

Meditálok, szállok világokon át.
Más és más alakot öltök magamra,
Jól érzem magam odaát.

22.

Épül újra a Babel tornya
Mert látni akarunk Istenen túlra,
És a történet megismétlődik,
Majd hatalmas csend ül a Földre.

23.

Megtanultam, milyen a végtelen,
Milyen hatalmasnak lenni.
Most jön a neheze,
Megtanulni milyen a semmi.

24.

Minden gyermek teljes tudással születik.
Sok évbe és rengeteg fáradtságba kerül,
Míg mindezt velük elfeledtetik.

25.

Boldognak lenni könnyű,
Akár a lélegzetvétel.
Boldog lehetsz, míg a szíved dobog,
És tele van forró, lüktető vérrel.
Semmi nem kell más, egy tökéletes pillanat,
Te kapaszkodsz belé, ő már odébb is szaladt.

26.

Kettő meg kettő,
Ha négy, akkor tudom.
De ha nem annyi,
Akkor tudni sohasem fogom.

27.

Miért az írás? Miért akarom
Tudni a tudhatatlant?
Mire a szüntelen tudásvágy
Ha a szomjam úgyis olthatatlan?

28.

Egy másik világból érkeztem,
Egy látogató vagyok, vendég.
De megszerettem e világot,
És jó lenne itt maradnom még.

29.

Titkokat feltörni,
Zárt kapukat kitárni,
Rejtett ablakokon belesni,
Törvények fogaskerekeit
Csodálni, mi más lehetne
Földi utam célja, értelme?
De e világ olyan furcsa szerzet,
Csak annyit mutat magából neked,
Melyet elbír földi léthez szokott értelmed.

30.

Igazi hatalmat csak azok kapnak,
Kik tiszták és büntelenek,
És minden hatalmat azonnal vissza is adnak.

31.

Tudás vagy hit, melyik az erősebb?
Hidd, hogy tudhatsz és tudd, hogy hiszel,
Majd fedezd fel, hogy ettől sem lettél bölcsebb.

Április

1.

Odakint az eső esik.
Törődik-e a csepp azzal,
Hogy bentről csendben figyelik?

2.

A varázsló felfedte titkait,
Eldobta varázspálcáját.
Elengedte a madarait,
Majd összetörte kezeiben a csontjait.

3.

Minden egyszerre lesz zöld,
A fák, a bokrok, a föld.
Virágok nyílnak mindenütt,
Az almafa is csupa virág,
Újjászületek én is itt legbelül
És maradok az, aki mindig voltam.

4.

A reggel mindig nehéz,
Mert az álmokból vissza kell térnem
A mindennapokba, hol minden egyforma.
Nem olyan gyönyörű, mint az álombeli létben,
Itt csak egy kósza útkereső vagyok,
Nem pedig egy rész a teljes egészben.

5.

Harmat gyűlik a virágon,
Újra megtörténik a csoda,
Reggeli napfény ragyog a világon.

6.

Egyik vers a másik után,
Hamar eltelik így a délután.
Helyreáll a világ rendje.

7.

Káosz és rend,
Mi más az élet,
Mint csillanás a párán?
Egy kevéske rend
A rendezetlenség határán.

8.

Újra rácsodálkozom,
Honnan jönnek ezek a versek?
Csak el kell engednem
Ragaszkodásomat a világhoz,
És kinyílik az ajtó.
Új vers ragad magához
Eltéphetetlen szállal.

9.

Kezdetben volt az Ige,
És az Ige Istennél volt.
Majd minden értelmet kapott.
A világ teremtetője előtt meghajolt.

10.

Hatalmas a csillagvilág,
És mi benne semmik vagyunk.
Mégis van bennünk egy tehetség,
Gondolatainkkal elérhető a végtelenség.

11.

Hallgatom az esőt.
Egy verset mondanak a cseppek.
Csak le kell írnom
A sorban éppen következőt.

12.

Az idő megállt a város fölött.
Emlékeim egy fehér felhőben.
Életem gyönyörű szivárvány,
A lassan hulló esőben.

13.

A végtelenhez mérjük önmagunk,
Ezért azt hisszük parányiak vagyunk.
De ne feledjük, amikor minden elkezdődött,
Amikor a világ tűzben és vízben edződött,
Isten a maga képére formált bennünket,
És azóta sem engedte el a kezünket.

14.

Jin és Jang, ha azt hiszed, különböznek,
Nem értettél meg semmit.
Mert ez az egész világ,
Benne én is és mindenki más,
Semmi egyéb, mint e kettő
Szeretetben összefonódó tánca.

15.

A szellő tovaszáll,
A jég elolvad.
A virág kinyílik,
Majd szirmai
Mind lehullnak.

16.

Mi vagyok, ha nincsen hitem,
És nem bízok már senkiben, semmiben?
Gyertya nélkül egy barlangban,
Az utam rossz irányba térül.
Egy kötél táncos vagyok, kötélen nélkül.

17.

Semmi vagyok és én vagyok a minden.
Értelmem kutatja a végtelen csendjét.
Míg minden titkát meg nem tudom,
Addig írok, gondolkodom és álmodom.

18.

Haikut nem írok.
Egyrészt mert nem tudok,
Másképpen szűk ruhát adni a
Gondolataimra nem is akarok.

19.

Elveszett esőcsepp vagyok csupán
A múlt idő tengerében.
Egyszer emlékem is eltűnik majd
Az éjszaka csöndjében.

Élethozó sugarait nem teríti
Rám többé a ragyogó nap,
Titkaid nem fejem már meg
Sejtelmes, eljövendő holnap.

Magába zár újra a nemlét,
Amelyből születtem.
Ki fogja akkor elhinni,
Hogy egyszer én is léteztem?

20.

Felhők rajzolnak különös világot.
Odafele egy művész alkot,
Majd egyetlen mozdulattal
Tisztára törli a vásznat.
Új festmény készül, eredeti,
Nem csak holmi olcsó utánzat.

21.

Két bűnös között egy bűntelen.
"Atyám miért hagytál el engem?"
Majd: "Atyám a kezedbe teszem le a lelkemet".
"Bevégeztetett." A templom kárpitja
Meghasadt, a városra sötétség telepedett.

22.

Vödör vízzel meglocsolás,
Bor, pálinka, ünnepi látogatás.
Sütemény, ebéd, részeg tántorgás.
Bűneink miatt halt meg a Messiás.

23.

"Miért keresed az élőket a holtak között?"
Minden mi írva volt beteljesedett,
Vidd az örömhírt, hallja mindenki,
Ádám bűnét lemosta a keresztt.

24.

Áradások és erdőtüzek,
Vírusok és hurrikánok,
Az Úr felemelte a mutatóujját.
Az ember pedig lehajtott fejjel
Csak magát látja,
Így ássa maga és a világ sírját.

25.

Mi a jó vers titka?
Különös rímek, lüktető ritmika?
Kell valamilyen mondanivaló,
És jó, ha a végére jut egy csattanó,
Meglépetés a fülnek és a szívnek.
De nem, ezek mit sem érnek,
Ha verset írsz, mindegyikükért
Adnod kell magadból egy darabot!
Ha elpusztulsz minden sorért,
Ha te magad vagy az égő áldozat,
Akkor a versed jó, és örökké fennmarad.

26.

Mert te vagy, akit
Mindenkiben keresni akarok,
És te vagy, akit megtalálni
Senkiben sem fogok.

27.

Visszafelé világ.
Földesurak kastélyokban laknak,
Pénzhalmot pénzhalomra raknak,
És emberek hálnak az utcán.

28.

Hittel mindent el lehet érni,
Csak egy dolog van,
Amihez soha nem juthatsz el így.
Ha nincs tiszta szíved,
Ha nem vezet szeretet és alázat,
Ha szíved nyugtalan és lázad,
Igazi hit soha nem lesz benned!
Fogadd el hát, amit most meg kell tenned.

29.

Kék és fehér, bíbor és fekete.
Zöld és barna, pici fű, óriás fa.
Sárga és liliom, harcos és remete,
Végtelen csillagvilággal érkezik az este.

30.

Ha válaszúthoz érkezel,
Mindegy merre indulsz el.
Mindegy merre visz az utad,
Egyszer úgyis ott lesz előtted megint
A megoldatlan feladat.

Május

1.

Hószín és fekete,
Filozófus és remete.
Itt vagyok, figyelek rád,
Titokzatos, de őszinte világ.

2.

Itthon vagyok, a finom ebéd
Hűl az asztalon.
A szőnyegen láthatatlan
Gyermekkori lábnyomom.

3.

Eltervezted, mit fogsz majd csinálni,
Egyik terv készült a másik után.
Közben az évek elmúltak
Rendíthetetlen konoksággal.
Most azt veszed számba,
Mi mindent rontottál el,
De hidd el, minden úgy történt,
Ahogy annak történnie kell.

4.

Minden vers elkészül egyszer,
Minden könyvet kinyomtatnak,
És minden szót elolvasnak.
És akkor mindennek értelme lesz,
Akkor a világ megváltozik,
Kinyílik minden virág,
Lombot hajt minden faág,
Lelkem színes tavaszi
Virágruhába öltözik.
Akkor a remény helyett
Velünk lesz az Ige, a bizonyosság.

5.

Mindenki kéri a jussát a világból.
Nekem csak ennyi kell,
Szippantás egy illatos virágból.

6.

Kinek tartozom számadással?
Ki engem erre a világra küldött,
Csak ő tudja, mi dolgom itt.
És én nem törődöm semmi mással.

7.

Tigris és Eufrátesz.
Van-e kívületek is világ?
Rátalálok-e egy másik Kertre
Az Édentől napkeletre?

8.

Európa az otthonom,
Da Vinci és Beethoven kontinense.
Itt született a demokrácia,
Cserépszavazás és épült Szalamisz hajóhada.
Innen indult két világháború, pestis és kolera.
De itt írták "A kis herceg"-et, léghajó hódította meg az eget.
Itt van Pál és Péter sírja, William Blake verseit itt írja.
Itt nem vagyok egyedül, körülölelnek ők,
A valaha volt bölcs lelkek.

9.

Felsírtam, körülöttem frissen születettek,
A hangom végigfutott a kórházi folyosón.
Körben mindenütt fehér ajtajú kórtermek.

Üzenni akartam Édesanyámnak, hogy minden rendben,
Türelem, még néhány óra, és a karjaiban tarthat, ne féljen,
Az ágyak mellett mindenütt vigyázó őrangyalok állnak.

10.

Nyíregyháza. Itt születtem,
Ez az én városom.
Itt kaptam az életet,
Itt tettem meg az első lépéseket,
Itt jártam iskolába,
Itt lettem felnőtt.
Ha nyugdíjas leszek,
Itt becsülöm meg majd az éveket.
És ha egyszer majd én is elmegyek,
Eggyé válok akkor majd veletek,
Sóstó és Érpatak, én leszek majd
az erdőben minden fa, én nézek
majd vissza az őzek szeméből,
én jövök elő vadméhek rejtekéből.
Én leszek templomok előtt a kereszt,
Nyíregyháza, itt maradok örökre veled,
Ölelésed már soha el nem ereszt.

11.

Minden jó akarat hiábavaló,
A Kísértő ott áll az ajtónál.
Ha nem ügyelsz, ha csak egy
Résnyire is nyitva hagyod,
Ő szélesre tárja és rád talál.
Minden erőd kevés ellene,
De ha tudod, hogy van,
Aki már megküzdött vele,
Már nem vagy egyedül,
A Kísértő nem győzhet le téged,
Ha a Megváltóval kötöttél szövetséget.

12.

Ádám örököse vagyok,
Az ő bűne az én részem is.
A gyümölcs íze a számban,
Száműzött vagyok e pusztában.

13.

Fölfelé nyújtózom,
A kezem odafönt
Keres kapaszkodókat.
Én már oda tartozom,
E földi sár vissza
Már nem húzhat.

14.

Nem lesz számodra semmi lehetetlen,
Ha egyszer rálelsz az Útra,
És beleléphetsz ugyanabba a folyóba,
Újra és újra és újra.

15.

Zénón örököse vagyok,
Az őszám Parmenidész.
Részekben látom az egészet,
Majd lesz egész a rész.

16.

Egy csepp a zuhogó esőben,
Csepp méz egy pohár borban,
Kóbor lélek egy furcsa világban,
Csupán lábnyom vagyok a porban.

17.

A horizonton hatalmas hullám,
Álmomban megint láttam az óriási vizet.
És a felhőkig élő tornyok
Egymás után mind letérdeltek.

18.

Áss egy mély kutat,
Dobj bele mindent, mi untat.
Mindent mi felesleges,
Mindent mi emészti erődet,
Mindent, mi gondolkodásra sem érdemes.
És ha gondos munkát végzel,
És gyorsan haladsz a gyűjtéssel,
Hamar meg fogod látni,
Sokkal mélyebb kutat
Kellett volna ásni.

19.

Fiat voluntas tua!
Meghajlom az akaratod előtt.
Előttem voltál és utánam is leszel,
Én nem látom, de te ismered a jövőt.

20.

Gömbölyű világ,
Minden kering és forog.
Te állj meg egy helyben,
És a világ összes titkát
Rögtön ismerni fogod.

21.

Uram, nem vagyok méltó,
Hogy a hajlékomba jöjj,
Hanem csak egy szóval mondd,
És mindaz valósággá válik,
Mire a szívem oly régóta vágyik.

22.

Ha látod az égbolt ezer színét,
Ha meglátod, hogy
A báránnyfelhő mosolyog,
Ha meghallod a mennydörgésben
A verset, és a villámlásban
Is látsz értelmet, ha barátod
Az eső, és kedvesed a napsugár,
Ha van füled a hallásra,
És szemed nyitva a látásra,
Szívednek sem lesz oka
Soha a szomorúságra.

23.

A Hold, hűségese kísérőnk,
Látott felnőni és elbukni
Bírodalmakat.
Látta az Édent, látta a fát,
És látta eljöni az Emberfiát.

24.

Külön-külön és együtt,
Mi emberek idelent
Ugyanazt az utat járjuk.
Észre vesszük, ami tiltott,
A nyilvánvalót soha meg nem látjuk.

25.

Szerettünk az erdőben barangolni
Szombaton, egy finom ebéd után.
Közben gondolkodtunk, vitatkoztunk
Irodalmon és filozófián.
És ha néha elébünk vetődött
Egy őz csapat, csak bámultuk egymást,
Aztán indultunk, mindenki a maga útján.
Bár maradtam volna az a gyermek,
És maradt volna meg ilyennek
Minden szombat délután.

26.

Édes méz és puha kenyér.
Szó, mondat, egy szép költemény.
Egy szempár, egy biztató pillantás.
Nekem ennyi elég, mi kellhet még más.

27.

Orgonabokor, eperfa,
Az udvar közepén kút,
Mindig is féltem belenézni.
Hátul kis nyárfaerdő,
Gyermekkorom csoda otthona,
Ha bármikor újra boldog akarok lenni,
Csak behunyom a szemem, és elmegyek oda.

28.

Jó pásztor vagyok,
Ha egy versem elkóborolt,
Otthagynom a többieket,
És bár versem van már rengeteg,
Azért az egyért a tudatom legmélyére
Is elmegyek, hogy megkeressem,
És a többiekhez szelíden visszatereljem.

29.

A világ csupa szépség,
Hegyek, erdők, sivatagok.
Elmennék, csavarognék egy nagyot,
Ha nem lennék az, aki éppen vagyok.

30.

Odaátról származom,
A Mars az otthonom.
Hósapkák, elfáradt vulkánok,
Hegyek szegte vörös sivatagok.
Itt csak egy földi marslakó vagyok.

31.

Megszülettem egyszer,
Mint minden ember.
Tanultam, figyeltem,
Tágra nyílt szemekkel.

Június

1

Reggel van, mindenki
Köszönti a Napot.
A fűszál a ház előtt,
A fecske az égen.

Minden apró bogár,
Minden szálló lepke,
Tisztítsd meg magad te is!
Vigyázz a benned lakó
Örökkévaló lélekre.

2.

Fogadj el mindent, úgy ahogy van,
Mert hiába markolod két kézzel a vizet,
Ha a lehetetlent akarod, semmi sem lesz a tied.

3.

Mert nem elég, amit kaptunk,
Mert nem volt elég a Kert,
Csak művelnünk kellett volna
Mi ránk bízott,
És időben elűzni a kígyót.

4.

Messze repülök a felhőkkel.
A könnyem könnyű nyári zápor,
Mit rögtön felszárít a Nap,
A könnyeknek nyoma sem marad.
Elköszönök szélről és felhőről,
És folytatom földi utamat.

5.

Az igazság egyszerűbb mindennél,
Csak a tudás az, mit elérni nem tudsz.
Tegyél magad elé egy papírlapot,
És csodálkozz el csöndben,
Mert minden mit tudni vágyasz,
Ott van minden meg nem rajzolt
Háromszögben és körben.

6.

Tükör által homályosan
Látom most a világot.
A szemüvegem elveszett,
Amely tisztán mutatta a valóságot.

7.

Madarak röpködnek körben,
Együtt a tökéletes egészben.
Majd leülnek egyenként
A kéményre vagy a tető szélére.
Elfelejtik, minek voltak a részei,
Egyediek újra, mindnek más a tolla,
A színe, más hangon szólnak, dalolnak,
De aztán egy varázsütésre, ki
Tudná az okot, újra felrepülnek,
És körbe-körbe szállva,
Lesznek részei egy újabb egésznek.

8.

Aki mindenben tökéletes,
Az tudja a legjobban,
Hogy az igazi hiba,
A legnagyobb,
Még ott vár valahol a távolban.

9.

Ne akarj mindent tudni,
A tudás a vesztedet okozza.
Ne akarj felejteni sem,
Mert nincs jövője annak,
Kinek nincsen múltja.
Elégedj meg azzal, ha
Megcsillantja vizét Neked
A tudás mélységes mély kútja.

10.

Meditálok, most egy őz szemével
Látom a világot.
Előttem valaki áll,
Megsimogatja a fejem,
Furcsán ismerősnek tűnik nekem.

11.

Álmomban láttam már sok világot,
De egyikben sem maradhattam.
Mindig vissza kellett térnem ide,
Hol a fehér fehér, és fekete a fekete.

12.

Álom az álomban,
Volt már benne részem.
Egy álmom véget ért,
És egy másikban ébredtem.
Aztán újra magamhoz tértem,
Hogy folytassam az álmot,
Ami akkor kezdődött,
Mikor megszülettem.

13.

A semmi egyszer gondolt valamit,
És minden lett belőle.
Most visszatérne oda, ahonnan indult,
De a semmi elrejtőzik előle.

14.

Tükörvilágban tükröket látok.
Reflexiók, végtelen világok.
Ott vagyok megannyi másolatban,
Pedig a tükrök közt,
Csak egymagam állok.

15.

A folyó szélesen kanyarog,
Eljut mindenhová,
És a Föld rendületlenül
Csak forog és forog.

16.

Néha önző zsarnok vagyok,
Mert untatnak a hétköznapiak.
Kizárom a külső világot,
Belülre fordul a figyelmem,
Idegen világok harcolnak
Mélyen belül énbennem.

17.

Bohóc és király,
Mindkettő én vagyok.
És ha szerencsés napom van,
Beszélnek hozzám az angyalok.

18.

Az eltűnt idő nyomában járok,
És ha régi becses emléket találok,
Újra ott vagyok a múltban.
Ott mindent, mi jó volt, újra átélek,
És hozok magammal vissza a jelenbe,
Tömerdek új és eleven emléket.

19.

Éjszaka van, minden csendes,
A sakktáblát az asztalon hagyták.
A világos és a sötét király
Mozdulatlanul vívja
Élet-halál harcát.

20.

Rímek, ha találkoznak
A versemben, üdvözik egymást:
"Régen láttalak, talán Adynál,
Vagy Kosztolányinál voltunk
Együtt már. De hogy kerültünk
Ebbe a versbe, ami valljuk be,
Nem a mi világunk?"
"Nekem tetszik." - mondja a másik,
"Legalább újra egymásra találtunk."

21.

Víz vagyok, és tűz,
Egy lusta próféta.
Világok laknak bennem,
Néha megmutatják magukat.
Ilyenkor Teremtő vagyok, házigazda,
És talán születik egy vers,
Vagy éppen egy novella.

22.

Langyos eső esik,
A tornácon egy könyvet olvasok.
Bár minden maradna ugyanígy.

23.

Mi vagyunk a minden,
Meghódítottuk a Holdat.
Mégis egy parányi kód,
Egy vírus, mindent elpusztíthat.

24.

Minden rossz ott kezdődött
Abban a gyönyörű kertben.
Csak egy angyal kellett volna,
Hogy Ádám kezéből időben
A tiltott gyümölcsöt kivegye.

25.

Lila virágok egy hófehér réten,
Képtelen világ egy festett képen.
Ez vagyok, égből hullott vándor,
Idejöttem, de hogy miért,
Arra már nem emlékszem.

26.

Miért kaptam tehetséget,
Ha a siker nem jár vele?
Próféta vagyok Ninivében,
Megtettem, amit rám bízott az Úr.
Dolgoztam, írtam, ábrándoztam,
De elismerés nem jár nekem.
Mégis, talán jut majd egy hely
Odafönt, a Paradicsomban.

27.

Kis, fehér tornyú templom
Az erdő közepén,
Távolabb gyors vizű patak.
Idejövök mindig,
Ha lelkem megtisztulni vágyik.
Odabent a nagy könyv, nyitva,
Benne a tiszta igazság látszik.

28.

Nagymamámnál aludtam,
Puha párnám volt, pihekönnyű
Dunna volt a takaró.
És ha ébredtem reggel
Gyönyörű álmomból,
Várt rám a kalács,
És a forró kakaó.

29.

Ahogy a legkisebb patak
Is eljut egyszer a tengerhez,
Úgy jut el minden igazság
Minden egyes emberhez.

30.

Verset faragok,
Mint szobrász a követ.
Könnyebb dolgom van.
Ha valamit elvétek,
Nem kell eldobnom az egészet.

Július

1.

Minden napra egy vers,
Minden napra egy gondolat.
Minden napra egy ének,
Minden napra egy ítélet.
Minden nap más és más,
És minden nap ugyanaz.
Minden csak hiábavalóság,
Csak egy van, mi számít,
A bölcs és őszinte jószág.

2.

Gyermek voltam, őszinte,
Azt hittem ez mindig így marad.
Felnőttem, megtanultam
Azt, amit mindig is tudtam.
Már csak azt szeretném,
Ha érteném, mi létezésem oka.
És még egy, ne kelljen
Hazudnom önmagamnak soha.

3.

Minden versnek rendelt ideje van,
Abban a pillanatban kész és tökéletes.
Ha ezt elmulasztod és nem sikerül megragadnod,
Soha többé nem jelenik meg ugyanúgy.
Ami volt, és amilyen volt,
Örökre elveszett.

4.

Vörös és fekete,
Tudás és kelepce.
Soha ne nyiss ki olyan kaput,
Amit utána bezárni már
Senki sem tud.

5.

Minden kilégzéssel
Fújj ki magadból valamit,
Valamit, ami nem oda való.
Érezd, ahogy egyre könnyebb vagy,
Nem húz már vissza a Föld sem,
És minden félelmed egyszer csak otthagyl.

6.

Pici ember születik,
Valaki pedig elmegy.
Egy pillanatra talán
Egymást megérinthezik.

7.

Hatalmamban áll rosszat tenni,
De hatalmam van a jóra is,
Elmélkedni és cselekedni.
Százeezer év, és kiderül,
Volt-e értelme e világon élni.

8.

Minden vers szomorú egy kicsit,
A vidámság erre a világra való.
Kaput odaátra,
Honnan a versek jönnek,
Csak a szomorúság nyithat.

9.

Újra gyermek vagyok,
Ki egykor régen voltam.
Minden tervem leporolom,
És újra kezdem az életem.
Kevesebb az időm,
De bölcsebb lettem az évek alatt.
A sok összegyűjtött tapasztalat
Segíthet talán.
Talán...

10.

Egy álmot hagytam ott,
Amikor ma reggel ébredtem.
De egy részem ott maradt
Abban a másik életben.

11.

Minden írás
Egy darab a lelkemből.
Minden vers az életem.
Ha megírok mindent, amit kell,
Maradhat-e még valami nekem?

12.

Egy darab vászon, festék
És néhány ecset.
Benne a világ összes
Festménye, Van Gogh,
Picasso és Da Vinci,
És azok a hőemberek,
Miket festenek pici,
Ügyes gyermekkezek.

13.

Szófia. Lefelé tartok a hegyen,
Kanyargós úton a Knyazsevó felé.
Fenséges hegyek köröttem, a Vitosza.
A távolban ott ragyog az aranykupola.

14.

Nézem fönt a felhőket.
Az egyik visszabámul rám,
Majd messze viszi a szél.

15.

Ha egyszer megírtál egy verset,
És aztán elveszted,
Soha még egyszer
Nem tudod ugyanúgy megírni.
Kevés ehhez egy évezred.

16.

Minden igazságot tudok,
De tovább semmit sem adhatok.
Mert minden tudás súly, erő,
Amivel mindent elpusztíthatok.

17.

Ahogy írom a verseket
És fogynak a gondolatok,
Úgy leszek a mindenség része.
És ez nagyon jó érzés.
Ha eddig kitaszított voltam,
Most részem a biztonság
És a harmónia.

18.

A busz szuszogva küzdi fel magát a hegyre.
Rodope, idebent harmincnégy fok.
Mi egymáshoz simulunk mégis,
És kettőnket külön burokba zár a hűvös este.

19.

Kezed a kezemben.
Bár így lenne mindig.
Aztán lassan elengedlek.

20.

Hatvan évvel a Holdra szállás után
Eljutottunk már valahová?
Vágyunk a végtelen űrbe, de
Hajléktalanok alszanak az utcán.

21.

Ma az óvodám mellett sétáltam.
Az idő sodrása megfordult,
Ismét az a gyermek voltam
Ki nagymamám kezét fogtam.

Lépkedtem mellette, ő volt
Az én Nagyim. Minden szeretetét
Nekem adta, úgy gondoltam,
Ez mindig így marad, én
Örökké ez a gyermek leszek,
Ki Nagymamám mellett lépkedek.

És ő örökké ott lesz mellettem,
A kezét soha nem kell elengednem.
Aztán az idő sodra újra
Megfordult, az óvoda távolodott,
De mégis, valami nem változott.
Ahogy mentem az utcán, mentem
Az Ő keze fogta még a kezem.

22.

Amikor verset írok,
Segítenek az angyalok.
Csak egy dolgot
Nem mondanak meg előre,
Lesz-e valaha kötet belőle.
Mégis azt hiszem,
Ennyi kockázatot vállalhatok.

23.

Döcög velem az ötös villamos,
"Kafé Szladkarnyica Kuba".
Ott vár rám szép szerelmem,
Kraszimira Harizanova.

24.

Csoda történt, hogy találkoztunk,
Nem beszéltük egymás nyelvét,
De úgy értettük egymást, ahogy
Azóta sem értett meg senki más.
És most mégis egyedül vagyok.

25.

Szeress, kérlek így is, hogy messze vagy,
Így is, hogy már elfelejtetted az arcomat.
Nem tudod már milyen volt a hangom,
Milyen a jókedvem, milyen, amikor haragszom.
Talán már a nevemet sem tudod,
Nem tudod ki voltam, és most ki vagyok.
De talán egyszer, egy júliusi délután,
Találkozásunk valamelyik évfordulóján,
Hozzád lép majd egy idegen, súg valamit a füledbe,
És a szíved átjárja majd valamilyen furcsa érzés.
Újra szerelmes leszel egy pillanatra,
És te is emlékezni fogsz arra a napra,
Amikor először találkozott a tekintetünk.

26.

Gyönyörű a hajad,
Vörös, máskor fekete.
Vállamra hajtod a fejed,
Előttünk még egy gyönyörű este.

27.

A lelkem sikolt, te integetsz,
A piros kardigán a retinámba ég.
A vonat lassan eltűnik kanyarban,
És én nem látlak többé ebben a világban,
Csak majd valamikor,
Az örökkévalóságban.

28.

Miért írok, miért vajúdok?
Verseket hozok világra,
És közben titok vagyok
Magamnak is.
Megfejtetlen titkosírás,
Különös szavak
Egymásra dobálva.

29.

Emlékszel még rám?
A közös nyárra a tengernél?
Egymás szavait alig értettük,
Nekem elég volt, ha rám nevettél.

30.

Egy jelet hordozok
Születésem óta.
Érzem magamban mióta
Először lélegzetet vettem.
Más vagyok, mint a többiek,
Amit ők megtehetnek,
Nekem azt nem lehet.
Különleges vagyok, egy jelölt,
Itt van mélyen bennem a jel
A csontomba, az agyamba égve.
Kiválasztottak egyszer,
Csak azt nem tudom, mi végre.

31.

Gondolataim, akár
A nyári zápor.
Kitehetek akárhány edényt,
Mindet összegyűjteni
Akkor sem tudom.

Augusztus

1.

Kő, papír, olló,
Egyik se legyél!
Mert nem leszel szabad,
Urad lesz a pusztító akarat,
És a világban semmi sem marad.

2.

Jók-e a verseim?
Nem tudom, nem számít.
De ha találok valakit
Ezen a világon,
Akinek megtetszik egy versem,
Megnyugszom végre,
Mert tudom emberhez méltó
Munkát végeztem,
És hiába már nem éltem.

3.

Nem használok vásznat, festéket
Szavakkal festek eget, kéket
Alatta végtelen zöld mező,
A távolban susogó erdő.

4.

A nappal legyőzi az éjt,
A fény a sötétséget.
Fordul az év, minden nap
Elvisz valami rosszat,
És hoz ismeretlen szépséget.

5.

Megint elmegy valaki
Arra a másik világra,
És én itt maradok.
És tudom az elmúlás
Akkor is nagyon fáj,
Ha az Úr kezéből
Mindent, ami jó,
Alázattal elfogadok.

6.

Csodákat akartam tenni,
Vízen járni és csöndre
Inteni a vihart.
Most még szeretnék
Egy kicsit maradni,
Elcsendesülni és csak figyelni,
És csak figyelni.

7.

Angyalszárnyam kitárom,
Látom magam a gyertyalángban.
Egy óra, vagy csak egy pillanat?
Megpihenek a sűrű valóságban.

8.

Felhők játszanak az égen.
Ha újra látni akarod ezt a képet,
Feküdj le a puha fűbe,
És várj úgy egymilliárd évet.

9.

Ott álltunk a tengerparton,
Együtt néztük a hullámokat.
Gyönyörű voltál, kedves.
Elveszítettelek mégis és a tenger
Elmosta a homokban a lábnyomainkat.

10.

Miért hullik az eső
A kiégett földre?
Enyhet nem hoznak a hús cseppek
Szerelmed fogva tart örökre.

11.

A lenyugvó napkorong
Vörösre festi az eget.
Lehajtom a fejem
És hálát adok Neked.

12.

Meditálok a délutáni csendben.
Eltűnnek a hangok, a zajok,
És nincsenek már gondolatok sem.
A félelem is eltűnt teljesen,
Egy valaki van csak itt, az az ismeretlen,
Aki velem van, amióta megszülettem.

13.

Az igazság akkor mutatkozik meg,
Ha nem zavarja semmi.
Dobálj ki mindent magadból,
Ne félj az ürességbe alámerülni.

14.

Ismerd meg önmagad,
Talán csak ennyi.
De hunyd csak be a szemed
És előtted az időtlen
Végtelen fog megjelenni.

15.

Álmomban megint láttam
A nagy vizet.
Talán azt, ami a Bárkát hordozta?
Vagy ez már a következő,
Ami a világ bűneit újra elmossa?

16.

Ne akarj tökéletes lenni,
Mert a világ sem az.
Fogadj el mindent, úgy ahogy van,
És ha elhagytál minden vágyat,
Minden kételyt és kétséget,
A tökéletesség maga fog eljönni érted.

17.

Láttam sok igaz dolgot,
És megtalált sok hamis.
Az életemet úgy igazgatom,
Hogy legyen dolgom holnap is.

18.

Az igazi vers még hátravan,
A végső novella még vár valahol.
Csak kapaszkodok fölfelé egyre,
Megyek fölfelé a tökéletes hegyre,
És odalent a völgyben, látom,
Ott van minden, amiért idejöttem.

19.

Valaki vigyáz rám,
Valaki óvja minden léptem.
Elesnék egy kőben, aztán mégsem.
Körülöttem angyszárny suhogását érzem.

20.

A mindent akartam
Tudni, ismerni, alkotni,
Teremteni új világokat.
És mi maradt? Magamat felöltöztetem
Királyi fehérbe, lelkem templomában
Gyertyát gyújtok,
És előtted Uram,
Letérdelek és fejet hajtok.

21.

Ha hiányolod a jót a világban,
És annyiszor elfog a kétség,
Nézd, mennyi szépség van egy virágban,
És egy gyermek szemében mennyi reménység.

22.

A Nap még magasan áll a tó fölött,
A vízen vadkacsák úsznak.
Nézem a csendet,
Lassan kúszik az idő.

23.

Ha mindent érteni akarsz,
Megint gyermekké kell lenned.
Ha ez sem lenne elég,
Akkor újra meg kell születned.

24.

Szeretem ezeket a pillanatokat,
Amikor a semmiből egy mondat kiszakad,
És a helyét megtalálja.

25.

A fű nedves a korai harmattól,
Egy rigó reggeli csemege után kutat.
Az idő megáll két pillanat közt,
Majd minden megy tovább
A maga rendje szerint.
Estére hűsítő eső érkezik.

26.

Lusta felhő úszik az égen,
Fehér pamacsok, arany napfényben.
Vajon meddig maradhatok
Még itt, vendégségben?

27.

Ha élő víz tölti meg a korsódat,
És abból iszol minden nap,
Lelked soha nem tűnik el,
Egyszer majd örök létet kap.

28.

Szivárvány a város fölött,
Kettős íve feszül keleten.
A szövetség áll érintetlenül,
Az ígéretből nem vezett el
Még egyetlen egy vessző sem.

29.

Azt hiszed, a végtelen odafönt van?
Galaxisok, filamentek, ködök.
Hunyd be a szemed, és magadban
Meglátod milyen a mindenség rendje,
A végtelen világok végtelenje.

30.

Minden versemet megírtam,
Nincs már több ötletem.
Végtelen nyugalmat érzek,
Értelmét meglelte az életem.

31.

Nem haragszom a hitetlenre,
Szabad ő is, akárcsak én.
Ha kell a védelmére is kelek,
Mert szent a hitetlenség is.
Cserébe csak annyit kérek tőle,
Egy augusztusi meleg estén,
Menjen el egy távoli mezőre,
Távol várostól, embertől,
És nézzen fel a föléje boruló
Csillagos égre.

Szeptember

1.

Színek, fények, élmények,
Elmúlt napok a távoli időben.
Csak még egyszer lehetnék az,
Ami már soha nem lehetek,
Az a gyermek, aki ott ragadt
Egy valamikori őszben.

2.

Három művészet:
Költészet, zene és matematika.
Formák, ideák, harmónia,
Egy olyan világból, mely létezett
Már, mielőtt a Teremtő
A teremtésbe belekezdett.

3.

Még forró a levegő,
És mozdulatlan.
A Nap még magasán jár,
De rögtön ráismersz,
Amikor az Ősz betoppan.

4.

Az asszony tapos a kígyó fejére,
A földre folyik a Kísértő vére.
De Ábel halott már, Ádám bűne rajtunk
És Káin bélyege csúfítja az arcunk.

5.

Minden verset magamnak írok.
Csak így maradhat érintetlen
Az eredeti gondolat.

6.

Mozdul a mutató,
Halk percegéssel telnek
A másodpercek.
Minden mozdulat
Int és figyelmeztet.
Itt a Földön nem a miénk,
Csak odaát vár az örök élet.

7.

Párizsban jártam az éjjel.
Az ősz éppen megérkezett,
Szent Mihály útján
Egy költő lépkedett.

8.

Hatalmam van élet és halál felett,
Kincsem, aranyam öntve halmokba.
Enyém a világ legszebb négyszáz asszonya.
Mégis boldog csak akkor vagyok,
Ha hajnalban kimegyek a tengerhez,
És amikor az óriás napkorong emelkedni kezd,
Kezem imára kulcsolom, hálát adok,
Amiért meghallgatta kérésem,
És nekem bölcsességet adott.

9.

Elmondanám a titkot,
Amit a világról megtudtam nemrég.
Egyszerű, nem is gondolnád mennyire,
De tudom, hogy még így sem értenéd.

10.

Elmentem oda, hol a két világ találkozik.
Még egy lépés,
És már soha többé nem láttok itt.

11.

Keresem a szándékot, mely életre hívott,
A tökéletes semmiből ráncigált elő.
Majd rám adta e romlandó testet,
És tudatom börtönbe zárta az agyvelő.

12.

Isten a fülembe súgott valamit,
Egy titkot, mit tovább nem adhatok.
Egy mesét, mely igaz,
Egy történetet, ami csak az enyém,
Egy rímet egy másik világból
Jó hírt egy eljövendő csodáról.

13.

Színes levelek a földön, egy térkép.
Egy gyenge szellő érintésére
A birodalmak szertehullnak.

14.

Szerettem a tengerparton álldogálni
És nézni a végtelen vizet.
Elképzeltem mi lehet odaát.
Talán egy part, mint ez itt,
Vagy egy egészen másfajta világ?

15.

Sétálok az erdőben,
Egyedül vagyok.
Emlékek jönnek elő,
Megtelepszene a vállamon.

16.

És minden, ami elmúlt,
És minden, ami lesz,
Addig él, míg szeretlek,
Addig él, míg szeretsz.

17.

Este van, az ágyamban forgolódom.
Egyik vers jön a másik után,
Szépek, tökéletesek.
Aztán reggelre eltűnnek mind,
A felejtés eltörli őket örökre.

18.

Sokáig féltem kimondani azt, amit tudok,
Mert éreztem annyira más vagyok
Mint a többiek, őket akartam követni,
Nem akartam hiperérzékeny lenni.
Ma már tudom, hogy az vagyok,
És más lenni nem is akarok,
Mert csak így találhatnak rám
Szavak, gondolatok, versek.
Csak így érezhetem a világ
Minden rezdülését.
Csak így lehetek felnőtt fejjel is gyermek.

19.

Jók-e a verseim?
Ez nem számít semmit,
Mert csoda mindegyik.

20.

Ha valamire jó volt az,
Hogy megírtam ezeket a verseket,
Már ez az egy megérte,
Hogy míg írtam, közben
Megtanultam szeretni az életemet.

21.

A kapu nyitva van előtted,
De te át nem juthatsz rajta.
A nyilvánvaló igazság áll eléd,
Nem engedi, hogy a nyitott kapun belépj.

22.

Mindennek oka van,
Minden ok újabb ok szülője.
A két végét nem láthatod,
Ő az Okság Végtelen Lépcsője.

23.

A magasból zuhan alá,
Szivárványt rajzol a permet.
Mindenütt ott van, mindent irányít.
Sohasem tudhatod mi lesz
A következő lépése.
A világot kormányozza
A valószínűtlen jövő felé,
Ő a Valószínűség Vízesése.

24.

A Telihold átvilágít a felhőkön,
Sem a Hold, sem a felhők
Nem tudják, hogy Te nézed.
Mégis Neked festik fénysugárral
És párával e gyönyörű képet.

25.

Sok út áll előtted,
Mindet végig nem járhatod.
Válassz hát kedvedre,
Utadon kísérjen
Bátorság, hit,
Derű és szerencse.

26.

Ismerd meg önmagad!
Lehetetlen feladat.
Ha mégis sikerülne,
Többé már nem lennél szabad.

27.

Langy esőket hozó,
Köd-, és felhőhalmozó
Szomorú, bús Ősz.
A földre levélleplet terítő,
Csontot és izmot fájdító,
Vándormadarat messzire űző.
Szürke és hideg az este,
Ősz, mégis te vagy igazán kedvemre.

28.

Hold és felhők,
Minél tovább nézed
Játékukat az esti égen,
Annál jobban vágysz maradni itt
Az égi színházban,
Egy vörös bársonyszékben.

29.

E világban az írás bocsánatos bűn,
Dicsekedni végképp nem illik vele.
Neked ajánlom hát mindazt, amit írtam,
Bölcsesség és megértés Istene.

30.

Néha, kegyelmi pillanatban
Beléphetek a Könyvtárba.
Hol ott van minden, mit
Eddig megírtak, és az is
Mit ezután írni fognak.
Nem nyitok ki egy könyvet sem,
Csak állok ott a csöndben.
Érzem a könyvek illatát,
És érzem minden költő
És író szent áhítatát.
A vajúdás és születés
Fájdalmas, gyönyörű pillanatát.

Október

1.

Amikor elolvasom, amit írtam,
Megmondom, ahogy van,
Meglépetés nekem is.
Minden szavam és mondatom
Én is először igazi valójában
Csak akkor láthatom.

2.

Előtted egy tál rizs.
Vegyél ki egy szemet,
Edd meg, és írd meg a verset!
Mire a tál kiürül,
Megvilágosodsz.
Ha mégsem így lenne,
Nézd meg a tálat,
Lesz még rizsszem benne
Biztosan.

3.

Minden versnek története van.
Az egyik könnyen születik,
A másik formát kap, de aztán széttörik.
A darabjait aztán összeszedem,
Ha sikerül, más formán összeillesztem,
És ha a rímek is elviselik egymást,
És a szavakból is lesznek mondatok,
Csoda történik, egy új verset kapok.

4.

Világos és sötét,
Fehér és fekete.
Ott állsz egy sakktáblánál,
Hogy melyik oldalra ülsz,
Neked kell eldöntened.
De figyelj, mert
Ez fogja meghatározni
Egész hátralévő életedet.

5.

Az emlékezet mély kút.
Benne életem minden eseménye,
Mely valaha megtörtént velem.
Alámerülök, a félhomály lassan
Oszlani kezd, megtöltöm két kezem
Élményekkel, történetekkel.
Felhozom őket, és őrzöm, mint
Becsés kincset, és megtörténik
A csoda, minél több drágakövet
Találok, a víz odalent szinte
Megpezsztül, rég elfelejtett
Létezésem darabjai a semmiből
Nyernek új életet.

6.

Egymás mellett ülünk a padon.
A fejünk fölött ragyognak a csillagok.
Tökéletes pillanat, az sem baj, ha meghalok.

7.

Te nem érted, hogy ez már jobb nem lehet,
Egymás mellett ülünk, fogom a kezedet.
Közel vagy, lélegzem a lélegzetedet.

8.

Pénzre, hatalomra
Soha nem vágytam.
Karrier? Dehogya,
Ez nem az én térfelem.
Versenyezni soha nem szerettem.
Sajnáltam, akit néha le kellett
Győznöm egy versenyben, mert
Átélttem gyötrelmét, jobban
Mint saját örömöm, hát inkább
A vetélkedést jobbára kerülöm.
Ha arra vágyom, hogy lássam, mit érek
Nagyobb mércét választok, a Mindenséget.

9.

Csendes a délután a Genezáreti tavon.
Egy hajó halászhajó éppen behúzni
Készülnek a hálók.
Jól zárult a mai nap,
A hálók haltól duzzadtak.
Az egyik halász a part felé kiált,
Odanézek, és a nedves homokban
Felfedezni vélem a Messiás lába nyomát.

10.

Ha nem lennének ünnepnapok,
Minden napunk egyforma lenne.
Nem éreznénk, hogy múlik az idő.
Ha nem lennének ünnepnapok,
Akár minden nap ünnep lehetne.
A mai például ezután legyen
A jelöletlen napok ünnepe.

11.

Két tükör, ha egymással szembeáll,
Sohasem egymást látják,
Hanem tükröződések
Egymás utáni végtelen sorát.

12.

Ellazítom minden részem,
És elengedek minden gondolatot.
Elmém üres, itt vagyok
A semmi közepén, melynek
Minden pici részlete
Egy-egy lehetséges világ.
Jó lenne itt maradni örökre.
Határtalan zöld mezőn
Egy picinyke virág.

13.

Dávid és Góliát,
Ha egyszer összefogna,
Meváltozna a világ.

14.

Szeretnék a csendről beszélni,
Elmondani milyen bársonyos,
Milyen tiszta, de az első
Hang, amit kiejtek, elűzi őt,
És várnom kell rá,
Várnom, vajon mikor jön vissza?

15.

Sűrű köddel jött el a reggel,
Az utca végéig sem látni.
Maradt-e vajon valami
Abból a világból, amit
Már annyira megszoktam,
Amiben már annyi éve élek,
Vagy a köd felold mindent
E gyönyörű szürkeségben,
És a világ ilyen egyszerűen ér véget.

16.

Spirális mélység az emlékek kútja,
Hagyom, hogy az örvény elmém lefelé húzza.
Elhagyom minden valamikori napom,
És talán, ha elég mélyre megyek,
Meglátom majd azt a helyet is,
Ahonnan erre a világra küldtek.

17.

Hová mentél ilyen messze tőlem?
Tudod, hogy még visszavárlak,
Még nem felejtett el bennünket
Az az októberi este.

18.

Vajon ki a boldogabb,
Az, aki számon tartja,
Vagy akinek nem számít
Nyer-e éppen, vagy veszít?

19.

A Hold nézi magát a tóban.
A tó nézi magát a Holdban.

20.

A tükör igazi valóságát
Soha nem láthatod.
Mert ha belenézel,
Nem a tükör néz vissza rád,
Hanem a saját arcod.

21.

Hány pillanata volt
A nem-létezésnek
A világ születése előtt?
Ha erre tudod a választ
Bölcsebb vagy mindenkinél.

22.

A külső szem becsukódik,
A belső szem kinyílik.
Csak így válnak láthatóvá
Magad előtt is rejtett titkaid.

23.

Meglátni a szépet a felhőben,
Megjósolni a jövőt az esőben,
Minden nap találni egy mondatot.

24.

Felkelt az őszi telihold,
A város kísérteties fényben,
A Nap valahol máshol jár,
Most a Hold uralkodik a Mindenségen.

25.

Vannak gondolatok,
Amiket nem szabad kimondani,
Még kigondolni sem.
Ha ilyenek közelébe kerülök,
Összegömbölyödök, és menekülök,
Még nyomot sem hagyok magam mögött.

26.

"Van olyan gondolat,
Amit nem tudok kimondani?"
Kérdezte a tanítvány mesterét.
"Igen, van." - válaszolta a mester.
"Csak próbáld meg kimondani,
És rögtön megtalálod".
A tanítvány hallgatott.
És a gondolatot, ami akkor
Éppen a fejében volt,
Mélyen eltemette magában.
Tudta, ha valaha is kimondaná,
Azonnal elpusztítaná.
Élete végéig őrizte,
Akár a legbecsesebb kincset.

27.

Amíg nyitott felettem a tér,
Együtt szállok a felhőkkel.
Lelkem nem köti semmi.

28.

Csillaghajókat
Küldünk a messzi űrbe.
A távolság vonz,
És az emberi
Lélekhez senki nem küld
Apró csónakot.

29.

Hallgatni a csendet.
Elég feladatot ad
Az idők végezetéig.

30.

Leginkább olyan mondatokat
Szeretek leírni, amik
Engem is meglepnek.
Ezek tehát nem az enyéme,
Mind egy másik világból jönnek.

31.

Szeretném, hogy megértsenek,
Hogy, amit teszek, azért szeressenek.
De ez a világ megöli prófétáit,
Könyv, kötet, vers nem számít.
Dicsőség, hírnév és érdem,
Ebben soha nem lesz részem.
Elfogadom a helyem, mit
Odafentről kaptam,
Megbecsülöm éltem minden percét,
És nem érem be földi mértékkel
A Mindenséggel mérem meg magam.

November

1.

Ég és föld között
Egyetlen pillanatban élek.
Idelent hideg van,
De odafönt ragyognak a fények.

2.

Azt mondták, romot kell takarítani.
Gyalog indultak el Debrecenbe,
Nagyon hideg volt az a novemberi délután.
Aztán vonaton, Moldáviába, az ismeretlenbe.
Január, idegenben így halt meg a Nagypám.

3.

Olyan vagyok, mint te,
Egy a sok közül.
Ádám vétkének hordozója.
Megteszem, amit lehet,
Jót teszek, ha azt tehetek,
Ha ez, bárhogyan is szeretném
Nem sikerül, imában kérem az
Örökkévalót, bocsásson nekem meg.

4.

Hallgatom az eső kopogását,
Az este csendes és hideg.
Te olvasod a verset,
És én ott vagyok veled.

5.

Ha a világra haragudnál,
Haragudj inkább magadra.
Mert a világnak
Nincs szabad akarata,
Neked viszont van.

6.

Az Éden kapuja nyitva.
Egy időre beléphetek.
A Kert Őre vezet,
Mutatja a tiltott Fát,
Hol Ádám és Éva kétségek
Közt állt, majd elkövették
Az első és legnagyobb hibát,
És az Emberpár a Paradicsomból
Örökre kivettetett.

7.

Fehér ragyogás körülöttem,
Nem a Nap és nem a Hold
Világít, földöntúli
Ragyogás ez, mely megtisztít,
Eligazít, reményt ad és irányít.

8.

Hová lesz a pillangó szárnycsapása,
Ha már leszállt a virágra?
Hol van az a gondolat,
Mely sosem jön világra?
Hol van az az élet,
Mely még nem fogant meg?
Hol van az az Én
Ami lehettem volna,
Hová vihetett volna még el
A nyughatatlan lélek?

9.

Engedelmes fiad voltam,
Amit a kezembe adtál,
Mindent megírtam.
Adtam érte drága órád,
Napokat, hónapokat, éveket.
Uram kezébe tettem le
Az életemet.

10.

Elhagytál és elfelejtettél
Álmomban ma mégis újra veled voltam.
Mintha harminc évünk el sem múlt volna.
De tudod, amit még most sem értek,
Álmaimban szép napjaink ugyan visszatérnek,
De minden egyes álmom vége, - érted? -,
Minden egyes álmom vége
Ugyanaz, mint ami történt harminc éve.
Elhagysz és elfelejtesz, mert
Úgy látszik ez az, amit
Számunkra rendelt a végzet.
És nincs olyan álom,
Hiába akarom, kívánom,
Ahol velem maradsz.

11.

Eltelt a délelőtt,
Mintha sohasem lett volna.
Így múlt el az időben
A tegnap és a tegnapelőtt,
És így fog eltűnni
A holnap és a holnapután is.
Ha ragaszkodsz az időhöz,
És kapaszkodsz a tárgyaidba,
Csak szomorúság lesz a részed.
A bölcs már régen tudja,
Semmi sem az övé, miért
Sajnálja hát, ha elmúlnak,
A kölcsönkapott pillanatok.

12.

Kezdetben volt az Ige,
Világot teremtő.
Minden szó mit kimondasz,
Lehet lelket építő,
Vagy a világ pusztulását
Előkészítő.

13.

Csak ki kell nyitnom a Könyvet,
Az igazság megtalál.
Megtalálom benne a sorsomat,
Jövőm a jelenné összeáll.

14.

Újszülött érkezett a földre,
Egy kicsit morcos még az arca.
Minden új neki, a lélegzet,
A szomjúság, az éhség.
Új neki minden érintés még.
Ne félj pici ember,
Nem vagy egyedül,
Anya vár, a karjaiba vesz.
Éhség és szomjúság elmúlik majd,
Megpuszil, megsimogatja az arcodat
És édes álom vár rád a puha takaró alatt.

15.

Papírvirág egy cserépben,
Akár az igazi, mint napraforgók
Egy Van Gogh képen.

16.

A legelső pillanatban
Már létezett minden.
Minden, mit most magam
Körül látok, benne
Volt abban a tűzgömbben,
Mely a semmiből egyszer előrobbant.
És a legelső pillanat előtt,
A Teremtő elméjében én már élő
És eleven voltam.

17.

Háztetők a hajnali ködben,
Emberek alszanak
A végtelen csöndben.

18.

Szárnyaim elrejttem, ne lássa senki,
Fehér angyalruhám is levetettem rég.
Itt járok köztetek, embernek ismertek,
De a világra hol születtem, jól emlékszem még.

19.

Kezdetben volt a fény.
Aztán lett az ég és a föld,
Ebből vagy te, és ebből vagyok én.

20.

Gyönyörű vidéken élek,
Harmatos zöld mezők,
Tavak és hatalmas erdők.
Folyók dúsan áradóak,
Gyümölcsök édesen duzzadóak,
És ott vannak a fenséges hegyek,
Hósapkás óriások, és hogy
Megint ide visszatérjek,
Szemem lehunyom, és itt hagyom
E földi létet.

21.

Úgy szeresd magad,
Ahogy a világot.
És szeresd úgy a világot,
Ahogy azt a Teremtő teszi,
Mert Te az Ő része vagy.
Adj hálát minden pillanatért,
Fogadj el minden ajándékot,
És ha vissza kell adnod,
Mit kölcsönkaptál egykor,
Szomorúság nélkül tedd
Teremtőd kezébe a lelked.

22.

Minden versem egy gyermek,
Aki gyermeknek született,
És aki örökre megmarad ilyen
Ártatlan, szeplőtelen gyermeknek.

23.

Ha elégedetlen vagyok,
Még nem tanultam eleget.
Ha dühös vagyok a világra
Még nem tanultam eleget.
Ha haragszom az ostobákra,
Nem tanultam még eleget.
Ha feleslegesnek érzem az életemet,
Még nem tanultam eleget.
Ha türelmetlen vagyok másokkal,
Ha megbántom azokat,
Akiket szeretek,
Még nem tanultam eleget.
Ha nem vagyok tökéletes,
Akkor még nem tudok eleget.
Ha nem tudom, mi felesleges,
Még nem tanultam eleget.
Ha nem tudom elengedni a vágyaimat,
Ha szorongok, vagy bármitől félek,
Ha riaszt az elmúlás és az évek,
Még nem tanultam eleget.
"Taníts minket úgy számlálni napjainkat,
Hogy bölcs szívhez jussunk..."

24.

Voltam Jónás a hal gyomrában,
Prófétáltam a bűnösöknek
Ninive romlott városában.
És most itt vagyok, meztelen.
Uram, tőled kérdem, vajon
Ért valamit az életem?

25.

Nem gyűjtök aranyat,
Vagyont, drágakövet,
Ezektől senki boldog nem lehet.
Én szavakat keresgélek,
Mondatokat rakosgatok
Egymás mellé.
Festek soha nem volt képet,
Várost, folyót
Ezerszín vidéket.
Ez az én kincstáram,
Titkos vagyonom szobája,
Ha életemre visszanézek
Visszanéznék rám ezek a képek.

26.

Időm múlik, napjaim egyre fogynak,
Ábrándos álmaim lassan megfakulnak.
Hűvös köpenyét teríti rám a szél,
Érzem, mindenütt megtalál a közelítő tél.

27.

Csak arra figyelj,
Aki szeretettel fordul feléd.
Mindenki más maradjon észrevétlen,
Mert a rosszból csak rosszabb fakad.

28.

Fehér felhőkön járok,
Itt nem telik az idő.
Nyugodtan figyelem
A lenti világot,
És messze, messze ez
Égi tájtól, megpillantom
Anyagba, térbe és időbe
Ragadt önmagam.

29.

Gondolataim hálója,
Kapcsolatok szövevénye.
Hol megnyugszik, hol
Mozgás rendezi át meg át újra.
Aztán rengés rázza meg néha,
Majd minden megtalálja
Új helyét bennem,
És a papíron egy új
Vers, egy új történet,
Amit kigondolt a bennem
Élő nyughatatlan,
Lázongó lélek.

30.

Minden nap ezernyi választás,
Az egyik út az örvény felé visz,
A másik a lelket emeli az ég felé,
És te nem tudod, melyik, melyik.
Mégse félj, aki az ösvényeket
Eléd készítette, és rátette
A keresztutakat, veled lesz.
Bármelyik ösvényt is választod,
Az utad változni fog, ahogy
Haladsz rajta. Ameddig belátod
Te is megváltoztathatod.
Azon túl, pedig építik az utadat
Segítő angyalok.

December

1.

Egy hópihe esik a kezembe.
Újra itt a tél,
Fagyos és hideg az este.

2.

Voltam már minden,
Minden mi lehetek.
Mégis végtelen az út még előtttem.

3.

Minden, amit látok,
És minden, amit érzek,
Téged magasztal Uram,
Egyedül csak Téged.

4.

Tűzvarázs és csodasíp,
Rénszarvas szánkót húz,
Ajándékot kap mindenki.
És ha minden ajándék elfogyott,
Talán nekem is jut még valami.
Egy érzés, amely a hidegben megfagyott
Szívemben felmelegszik, és élni kezd.
Tudtam, tudtam, hogy ezt kapom,
Ezután más lesz már minden napom.

5.

"Van-e Mikulás?" - kérdezi a gyermek.
"Persze.", válaszolom, hiszen én is voltam.
Szakállam nőtt, hófehér,
Ropogott a hó a csizmám alatt,
Ahogy cipeltem a teli zsákomat.
A négy égtáj felé küldtem segítőimet,
Hogy mire eljön a reggel,
Mindent rendben kihordjanak.
Megtöltsenek minden cipőcskét és csizmát,
És minden gyermek arcára
Boldog mosolyt varázsoljanak.

6.

A Mikulás nekem egy zsákot hozott.
Nem édességet, nem piros csomagot.
A zsákban találtam rengeteg üres lapot,
Csak előveszek egyet-egyet,
Egyszer csak meglátok rajta egy gondolatot,
Egy sort, majd még egyet,
Új verset írok.

7.

Hideg van, és én egyedül vagyok.
Hiányoznak azok a nappalok,
Amikor még fogtad a kezem,
Amikor még itt voltál velem.
Amikor azt hittem, sosem lesz vége,
Letérdelek, és csak annyit szeretnék,
Hogy emlékezz minden egyes érintésre.

8.

Már tudom, hogy Thészeusznak hívnak
És azt is tudom, miért jöttem.
A labirintus vezet előre,
A jövőm ott vár rám
Az egyre sűrűbbé váló ködben.

9.

Káosz és rend,
Rend és káosz,
Titok fönt, titok idelent.

10.

Feltámadt a harmadik napon,
És lett fénylő éteri teste.
Még negyven napig köztünk járt,
Majd elment, ahogy ígérte.
De ha ég a karácsonyi gyertya,
Újra itt van köztünk, ajándékot
Cipel a gyermekeknek, az Emberfia.

11.

Anyag ez a földi sár,
De lassan kinövök belőle.
Lelkem a magasba vágyik,
Repülök hát fölfelé, előre.

12.

Melegedőben a Föld,
Lassan elmúlik a december,
És még nem esett a hó.
Jégpáncél nélkül
Hömpölyög a folyó.

13.

Hogy jó-e amit csinálok?
Nem tudom, csak nyitva
Tartom a lelkem,
És mindent, amit kapok,
Versekbe öntöm,
Írok, és egyre csak írok.

14.

Szürke az égbolt odafent.
A Betlehemi Csillagot rejti
Vastag felhődunna.
Hogy hol születik a Megváltó,
Az Mária és József titka.

15.

Egyetlen hópehely is indíthat lavinát.
Egy piramist is ledönthet egyetlen homokszem.
Egy gondolatból lehet forradalom,
És egyetlen versben is benne lehet minden.

16.

Várom nagyon a hóesést,
Mert akkor legnagyobb a csend.
Akkor jön minden jó gondolat,
Az áhítat új világokat terem.

17.

Fehér Karácsony,
Béke jött el a világra.
Akkor is, ha hó nem esett,
És az igazságot oly sok ember
Soha, de soha meg nem látja.

18.

Betlehem fölött fényes csillag
Mutatja az utat
Mindenkinek, aki azért jött,
Hogy lássa az újszülött Urat.

19.

Ködös téli este,
Megfejtésre váró világ.
Reggelre gyönyörű fehér
Ruhát kap minden fűszál
Nagy, apróbb és a legkisebb faág.

20.

Gyermekkorom karácsonya.
Megszólal a kiscsengő,
Szívem nagyot dobban.
Igen ez ő, Jézus ajándékot hozott,
Kitárom az ajtót, és mi minden van ott?

21.

A Hold ezüst fénye szikrázik
Odakint a hófehér havon.
A jég fantáziavilágot rajzol
A fagyott ablakon.

22.

Égi hatalom a gyermek kezében,
Meghajol előtte ég és föld.
És én újra kinyitom a Könyvet.

23.

A keleti égen csillag ragyog.
A bölcsek már régen úton vannak.
Minden úgy van, mint akkor volt,
Valahol újra egy kisdéd születik.

24.

Ha eljön a karácsony, és eljön minden évben, gyertyafényben,
Hóesésben, velem van égi fényben, újra együtt vagyunk, ő és én,
A kisdéd Jézus, az a régi ház, az a csoda, a várakozás, fejünk
Felett a csillagok, a Betlehemi Csillag teljes fényében ragyog,
És mi lehetne szebb ajándék, emlékeim hozzák vissza
Tündöklő, hószárnyú angyalok.

25.

Megváltó született,
Szent ez az este.
Arany, tömjén, mirha,
És a megváltás keresztje.

26.

Hópihék jönnek, ünnep van odafönt,
És idelent minden illő fehérbe öltözik.
Kisgyermek született egykor régen,
Rá vártunk fájdalomban, szegénységben.
Segíteni jött és megváltani minden bűnünk,
Hogy mind együtt lehessünk az öröklétben.

27.

Ezt a nevet kaptam a keresztségben: János.
Nem vagyok apostol sem próféta,
Nekem nem otthonom a pusztá.
Nem eszem sáskát, sem vadmézet,
Nem járom mezítláb a vidéket.
Nem keresztelek, a Jordán oly messze van,
De bármikor, ha hív és prófétának elfogad,
Kiáltó szó leszek és készítem Neki az utat.

28.

Városaid vannak,
Birodalom hajbókol neked.
De egy fénylő Betlehemi csillag
Mégis elhozza végzeted.

29.

Véget ért egy újabb év,
És kezdődik egy másik.
Álmok és tervek szertehulltak,
De ha tudod, hogy feladatod van még
A távolban egy szebb jövő látszik.

30.

Elkészült a kötet,
Együtt minden vers.
Mi maradt még hátra,
Versekbe önteni mindazt,
Mit szavakkal elmondani
Nem lehet.

31.

Még egy vers, ezzel
Lesz teljes a szökőév is.
Elmondtam és leírtam már
Mindent, ha valami mégis
Kimaradt, elkezdem újra,
Versekkal töltöm meg
A következő évet.
Aztán jöhet majd még egy
És még egy...